

Lajinkehittämissyö:

PÄÄTÖKSENTEKO SISÄPELISSÄ, Jani Komulaisen tapa toimia

Mikko Huotari

PLVT9

Pesäpallon lajivalmentajatutkinto

2.4.2015

1. Johdanto

2. Tietoa ja ymmärrystä omasta taitavuudesta

2.1 Harjoittelu

2.2 Kokemus

2.3 Motto

3. Päätöksenteko

3.1 Mitä havainnoin?

3.2 Ennakointi osana päätöksentekoa

3.3 Päätöksenteko pelitilanteessa

4. Vinkkejä päätöksenteon harjoitteluun

4.1 Nuoret pelaajat

4.2 Valmentajat

5. Pohdintaa

1. JOHDANTO

Hyvä pelikäsitys, loistava pelitaito, erinomainen pelinluku tai tarkka pelinymmärrys. Paljon käsitteitä kuvaaman kansankielisesti pelaajaa, jolla on loistava tuntuma siitä, mitä kentällä tapahtuu tai on tuleva seuraavaksi tapahtumaan. Olipa kyseessä mikä tahansa pallopelejä.

Päätöksenteko on yksi keskeisimpiä tekijöitä tällaisen pelaajan onnistumisen takana. Oikeat valinnat helpottavat onnistumista, parantavat onnistumisen todennäköisyyttä erityisesti pitkällä aikavälillä. Mutta miten tehdään oikeita valintoja? Miten harjoitellaan päätöksentekoa osana peliä? Miten voi kehittyä hyväksi päätöksentekijäksi pesäpallokentällä?

Pesäpallo poikkeaa pelinä merkittävästi esimerkiksi jalkapallosta tai jääkiekosta, joissa tilanne seuraa toistaan, peli ikään kuin virtaa jatkuvasti eteenpäin. Pesäpallossa peli käynnistyy joka kerta uudestaan lukkarin syöttäessä. Täten pelaajilla on huomattavasti enemmän aikaa ja mahdollisuuksia ennakoita ja havainnoida omaan päätöksentekoon johtavia syitä ja seurauksia. Siksi pelkästään ”selkärangasta” tulevat päätökset eivät ole pesäpallokentillä uskottavia tai ainakin ne voidaan helposti kyseenalaistaa.

Lajinkehittämistyöni tarkastelee päätöksentekoa sisäpelissä. Teoreettisena perustana toimii Timo Järvilehdon ajatukset oppimisesta ja motorisesta oppimisesta. Tämä on hyvä tuoda esille, vaikka viittauksia Järvilehdon tutkimuksiin ei määrällisesti olekaan merkittävästi. Joka tapauksessa toimintani valmentajana pohjautuu tähän oppimiskäsitykseen ja täten useimmat valintani käytännön valmennuksessa. Tämän lajinkehittämistyön tekemisessä esimerkiksi kysymyspatterin laatiminen pohjautui systeemiseen oppimiskäsitykseen. (Järvilehto 1994)

Aineistossa on keskitytty tutkimaan erittäin menestyneen ja yhä 2015 vuonna peliuraansa jatkavan Jani Komulaisen tapaa toimia. Keskeisiä käsitteitä työssäni ovat päätöksenteko, havainnointi sekä sisäpelejä.

Lisäksi pyrin antamaan vinkkejä päätöksenteon harjoitteluun.

2. TIETOA JA YMMÄRRYSTÄ OMASTA TAITAVUUDESTA

Teoreettisena lähtöajatuksena on Timo Järvilehdon artikkeli, What is motor learning sekä Matti Nissisen työstämä tutkimus, Anticipation in ball games; How is it actually possible to learn basic skills of Finnish baseball? Järvilehdon mukaan yksilöä ei ole ilman ympäristöä ja jokainen teko sisältää rakennneosia sekä yksilöstä että ympäristöstä. Täten toimintaa pitää aina käsitellä ja analysoida kokonaisuutena. (Järvilehto 2006)

Motorinen oppiminen tarkoittaa uusien tekojen oppimista. Oppiminen on prosessi, jossa kaikella oppimisella on pohjimmiltaan sosiaalinen luonne. Toiminta edistää ihmissuhteita, mikä johtaa korkeatasoisen toiminnan edellyttämään motivaatioon ja itseluottamukseen. Oppimista ohjaa oletus suorituksen tietystä lopputuloksesta; että prosessi on pohjimmiltaan mahdollinen, se ei voi perustua yksittäisen ärsykkeen vastaanottamiseen, vaan enemmän toimintajärjestelmän tiedostamattomaan toimintaa odotettavissa olevaan lopputulokseen nähden. Tekijä ei odota yksittäistä ärsykettä toimintajärjestelmän käynnistämiseksi, vaan pikemminkin hänen toimintansa perustuu ympäristöstä poimittujen vihjeiden myötä lopputulokseen. (Järvilehto 2006, Nissinen 2007)

Yleisemmin liikuntataitojen oppiminen määritellään seuraavanlaisesti: ”taidon oppiminen tarkoittaa harjoittelun aikaansaamaa kehon sisäistä tapahtumasarjaa, joka johtaa pysyviin muutoksiin potentiaalisissa tuottamissa liikkeissä” (Schmidt & Lee 2005). Keskeinen viesti määritelmässä on, että liikuntataidot opitaan harjoittelun tuloksena. Ne eivät ole synnynnäisiä ominaisuuksia, vaan taitojen oppiminen kehittyy määrällisesti ja laadullisesti riittävän harjoittelun tuloksena. (Jaakkola, Sääkslahti & Liukkonen 2009.)

Järvilehdon (2006) mukaan aistit eivät erottele ympäristöstä saapuvaa informaatiota, vaan liittyvät yksilön osaksi ympäristöä. Juuri tämä ero näkemyksessä oppimisesta korostuu tarkasteltaessa laadukasta harjoittelua.

2.1 Harjoittelu

Vain harjoittelemalla voi päästä ja pysyä huipulla. Tämä yksinkertainen fakta kääntyy kymmenen tuhannen toiston vaatimukseksi tai nykyään yhä vahvemmin esille tuotavaksi käsitteeksi; arjen hallinta. Ydinkysymys on se, miten yksilö kykenee elämään päivittäistä urheilijan elämää, jossa harjoitukset ovat yksi osa kokonaisuutta.

Sami Kalajan (2009) mukaan urheilijat, jotka pystyvät itse luomaan malleja ja menetelmiä oman toimintansa kehittämiseen, oppivat eri suoritukset selvästi tehokkaammin kuin ne, jotka eivät itse kehitä omia toimintamallejaan eri tilanteisiin.

*”Harjoittelin nuorempana talvikaudella yhtä lyöntiä kerrallaan toistotyypisesti. Näin harjoittele-
len vielä uutta lyöntiä nykyäänkin, ehdin miettiä omia tuntemuksia ja keskittyä kunnolla sii-
hen uuteen lyöntiin.”*

*”Ennen talviharjoittelun painopisteen päättämistä haluan tietää roolista ja peluutuksesta, jotta
osaan valmistautua parhaimmalla mahdollisella tavalla tulevaan pelikesään.”*

Komulaisen näkemykset tukevat erinomaisesti käsitystä urheilijan omien toimintamallien merkityk-
sellisyydestä. Komulaisella tuntuu olevan erittäin varmat sekä huolellisesti mietityt toimintatavat.
Kokemuksen myötä myös suhde pelinjohtajiin on täsmentynyt, mistä kertoo omakohtainen tahto
tietää, minkälaisia ajatuksia pelinjohtajalla on seuraavan kesän pelaamista kohtaan.

Ei liene kaukaa haettua, että Jani Komulaisen tapaiset pelaajat haastavat myös valmennuksen
perusteellisesti jo talvikauteen lähdeettäessä, mitä ja miksi harjoitellaan? Ja kuten myöhemmin täs-
sä lajinkehittämistyössä huomataan, keskiössä on peli, ei pelkästään yksittäisen ominaisuuden
kehittäminen.

Myös Komulaisen ajatuksen lajiharjoittelusta kesällä kulminoituvat peliin. Lajiharjoittelussa koros-
tuu laatu, mielikuvitus sekä pienryhmäharjoittelu.

*”Toivon aina kun on mahdollista pienryhmäharjoittelua. Mielikuvituksen avulla saan niissä
parhaiten aikaiseksi aina tilanteen, mitä olen tekemässä. Myös lukkarina kyselen lyöjältä har-
joituksissa säännöllisesti, mikä tilanne sinulla on. Näin pyrin auttamaan muitakin joukkueeni
pelaajia.”*

2.2 Kokemus

Kalajan (2009) mukaan urheilija oppii vain sen, minkä hän mielessään käsittelee eli prosessoi.
Opettamisen pitää perustua urheilijan oppimisedellytyksiin. Oppiminen on yksilön oman aktiivisuu-
den tuotetta. Aktiivisuus ja oma-aloitteisuus nousevat myös Komulaisen ajatuksista hyvin esille.
Se, mitä harvoin korostetaan, on pelin tutkiminen kokonaisuutena.

”Pohjana tälle on tarkka tuntuma, mitä tarvitsen pelissä. Olen aina käyttänyt paljon aikaa siihen, että minulla säilyy tuntuma, mitä lyönnejä tarvitaan. Analysoin peliä ja mm. seuraan toisia samantyyllisiä pelaajia, minkälaisilla lyönneillä he onnistuvat.”

Myös Komulainen on hyötynyt vahvasta sotkamolaisesta pesäpallokulttuurista, jossa sisäpelin osalta korostetaan jo pesiskouluikäisille lyöntiasennon merkitystä. Monipuolisuus yhdistettynä aina samaan lyöntiasentoon mahdollistaa ulkokentän pitämisen varpaillaan.

”Olen aina pitänyt siitä kiinni, että voin lyödä kaikkia lyönnejäni suurin piirtein samasta lyöntiasennosta.”

”Jos ei ole uhkaa lajitehokkuuden muodossa, päätöksenteko vaikeutuu. Pelko on yksi tekijä vaihtolyöntien onnistumisen takeena. Lämpilyönninuhka antaa aina mahdollisuuden muille vaihtolyönneille. Yksi väärä valinta ulkopelaajalla voi ratkaista meille jakson.”

Lajitehokkuus, eli sisäpelissä lyöntivoima, antaa aina lämpilyönnin mahdollisuuden vastustajasta riippumatta. Komulaisen tapauksessa yksi merkittävä tekijä menestykselle on myös se, että hänellä on vahvan lajitehokkuuden lisäksi erinomainen suoritusvarmuus, mikä on seurausta laadukkaasta harjoittelusta sekä hänen omasta päättäväisyydestään.

”Niiden näppien, joita käytän, pitää onnistua periaatteella 9/10. Kovissa prosentti on tietysti vähän heikompi, mutta erityisesti silloin korostuu valinta, että osaan käyttää helpoimman toimivan ratkaisun.”

2.3 Motto

” Lopputulos ratkaisee, mutta matka petaa lopputuloksen.”

Myös tässä yhteydessä on syytä ottaa esille Järvilehdon (2006) näkemys oppimisesta.

Oppimista ohjaa oletus suorituksen tietystä lopputuloksesta; että prosessi on pohjimmiltaan mahdollinen, se ei voi perustua yksittäisen ärsykkeen vastaanottamiseen, vaan enemmän toimintajärjestelmän tiedostamattomaan toimintaa odotettavissa olevaan lopputulokseen nähden.

3. PÄÄTÖKSENTEKO

3.1 Mitä havainnoin?

Damien Farrown korostaa IIHF:n järjestämässä valmentaja symposiumissa 2012 taitavan ja vähemmän taitavan pelaajan eroja myös havainnoinnissa. Hänen mukaansa jääkiekkopelissä taitava pelaaja keskittyy havainnoimaan liikkeen sijasta tyhjiä tiloja, joita voisi hyödyntää. Samoin taitava pelaaja havainnoi kokonaisuuksia yksittäisen pelaajan sijoittumisen tai liikkeen sijasta. (Farrown 2012.)

Vaikka pesäpallo pelinä poikkeaaakin jääkiekosta melkoisesti, on havainnointiin liittyvissä kysymyksissä paljon yhteistä. Sotkamolainen Komulainen miettii omaa tarkkaavaisuuden keskittämistä hyvinkin samoista lähtökohdista kuin kanadalainen Farrown.

”Suhteutan omat suoritukset siihen, mitä vastustaja tekee. Ulkopelaajan pelipaikka saattaa mahdollistaa suoraan omat lyöntiratkaisut. Jos paikka on kuitenkin ok, sen jälkeen havainnointi siirtyy liikkeeseen ja sitä kautta myös kokonaisuuteen, miten yksittäisen pelaajan liike vaikuttaa toisiin.”

”Kokonaisuus on se joka ratkaisee, vaikka omien lyöntiratkaisujen kautta lähdenkin liikkeelle.”

Pesäpallon poikkeava luonne jääkiekkoon verrattuna paljastuu, kun Komulainen jälleen kerran lähestyy peliä kokonaisuutena. Pelin historia vaikuttaa hänen lyöntiratkaisuunsa ja luonnollisesti tämä pohjautuu tarkkaan havainnointiin kaaripelissä.

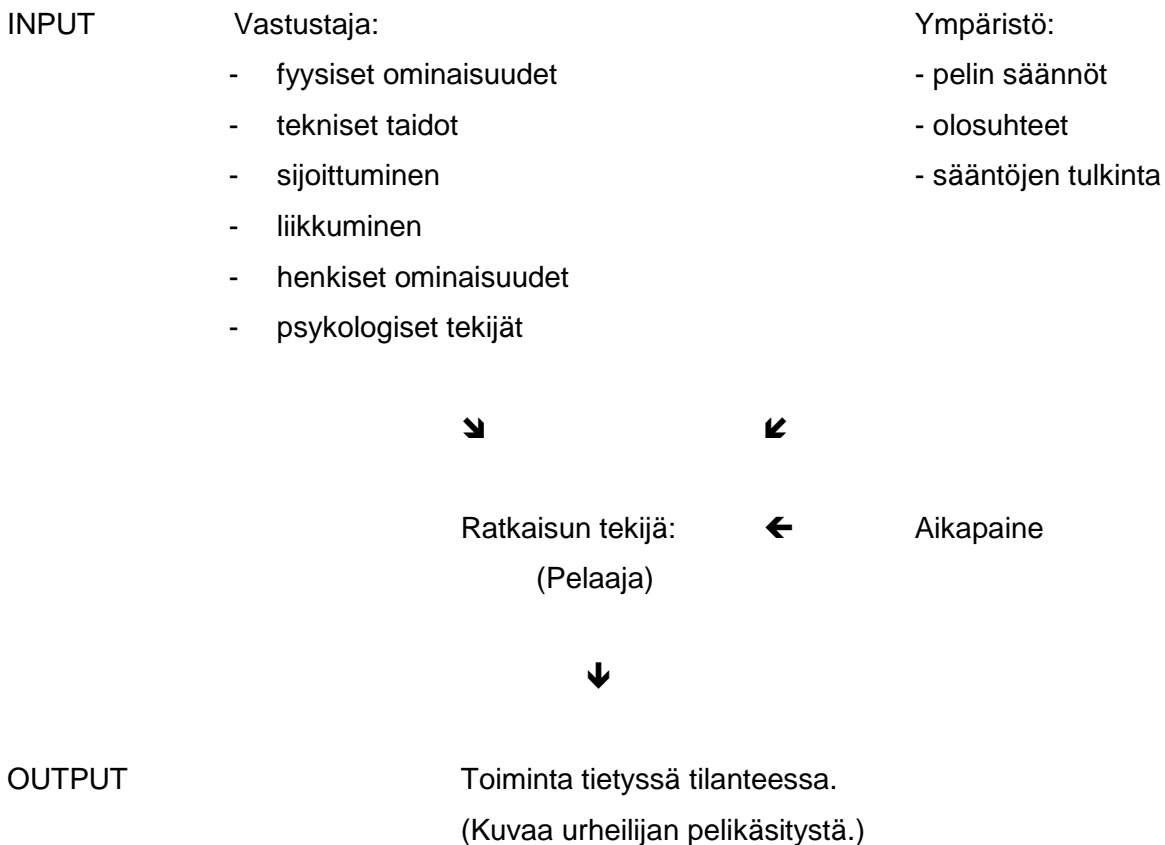
”Kun on enemmän aikaa kaarella, seuraan taas kokonaisuutta. Roopen jälkeen on unelma päästä lyömään, koska saman tyylinen kaveri on jo ollut lyöntivuorossa.”

Kalaja tiivistää havainnoinnin merkityksen myös osana urheilua lajista riippumatta; oma havainnointi on edellytys koko oppimisprosessin käynnistymiselle ja ylläpitämiselle. (Kalaja S. 2009.)

3.2 Ennakointi osana päätöksentekoa

Bjurwillin (1993) mukaan pelaajan on omattava hyvät motoriset perustaidot, jotka mahdollistavat pallon käsittelyn nopeasti ja oikein. Tämän lisäksi pelaajalla on oltava erittäin hyvät älylliset kyvyt, kyky ymmärtää peliä ja ennakoida sekä erottaa olennainen tieto epäoleellisesta. Pelikäsitys ohjaa pelaajan toimintaa pelin aikana toiminnan eri tasoilla. Pelikäsitys kehittyy kokemuksen myötä ja yksilöillä on tässä kehittämisessä selkeitä eroja. (Blomqvist 1997)

PELIKÄSITYS

KUVA 1. Kaaviokuva yksittäisen pelitapahtuman ymmärtämisestä

Kuvassa on esitetty vastustajan ja ympäristön vaikutus urheilijan ratkaisun tekoprosessiin yksittäisen pelitapahtuman aikana. Urheilijan on otettava ratkaisun tekotilanteessa huomioon kaikki tekijät sekä suhteutettava ne omiin vastaaviin ominaisuuksiinsa, tehdessään päätöksensä yksittäisessä tilanteessa. (Blomqvist 1997)

Pesäpallossa korostuu myös päätöksenteossa joukkueen sisäisen viestinnän toimivuus. Komulaisen päätöksenteossa erityinen merkitys on etenijällä.

”Vaadin aina etenijältä kuittauksen, mikäli tilanne muuttuu normitilanteesta.”

Huolellinen valmistautuminen omaan lyöntivuoroon sekä toimiva yhteistyö pelinjohtajan kanssa korostuvat.

”Absoluuttista yhtä ratkaisua ei ole. Yli puolessa tilanteissa on jo olemassa suuntimat, eli jos eka vaihtoehto toimii, niin käytän sen. Ellei se näytä toimivan havainnoinnin perusteella, niin valitsen toisen vaihtoehdon, ottaen huomioon pelitilanteen ja pj:n toiveet. Totta kai lopullisiin lyöntiratkaisuihin vaikuttaa se, miten pelinjohtajan kanssa yhteistyö toimii.”

Järvilehdon (2006) näkemystä sosiaalisuudesta oppimisessa tukee myös Komulaisen suhtautuminen yhteistyöhön päätöksenteon tukena. Omien lyöntivalintojen päättämisessä hän käyttää apuna toisia joukkueen pelaajia.

”Riippuu tilanteesta, teen töitä enemmän kahden pelaajan kanssa omia lyöntiratkaisujani ajatellen.”

Ottelupalaverin merkitystä päätöksenteossa Komulainen lähestyy myös sosiaalisuuden kautta.

”Mielestäni ottelupalaverilla ei ole suurta merkitystä, jos asioita ei käydä kentällä läpi. Pelinjohtajien synkkiin yksinpuheluihin en usko. Parhaimmillaan ottelupalaverit ovat olleet huikaita, kun on porukalla suunniteltu, miten pelataan tiettyä pelaajaa vastaan.”

3.3 Päätöksenteko pelitilanteessa

Farrownin mukaan päätöksenteko on tietoa, mitä on tulema tapahtumaan eri päätösten seurauksena, osaamista kovassa kiireessä sekä valmiutta erilaisiin ratkaisuihin.(Farrown 2012.)

Komulaisen ajatukset päätöksenteosta viestivät kokemusta sekä ymmärrystä pelin lainalaisuuksista. Tietoisuus siitä, mikä on tavoite, on perusta hänen omalle päätöksenteolle.

”Riippuu myös kauden vaiheesta, pelitilanteesta, pitääkö onnistua vai saada merkintöjä eri paikkoihin ja siihen tietokoneohjelmaan. Haen kuitenkin lähtökohtaisesti aina helpointa mah-

dollista ratkaisua sen hetken ulkokenttään.”

Aiempien tilanteiden vaikutus toimintatapaan pelitilanteessa on Komulaiselle pelkästään positiivinen. Komulainen ei kuulu niihin pesäpallon pelaajiin, jotka käyttävät samaa lyönti pelin aikana vain kerran.

”Jokainen tilanne on yksilö, joka ratkaistaan aina helpomman kautta, jos sama lyönti käy 10 kertaa peräkkäin, niin lyön sen silloin.”

Päätöksenteko on valmiutta erilaisiin ratkaisuihin. Tiivistettynä pesäpallon sisäpelissä se Komulaisen kaltaiselle kokeneelle pelaajalla tarkoittaa selkeää toimintatapaa.

”Minulla on aina olemassa kovanlyönnin vaihtoehto, takaraivossa täytyy myös jumputtaa mahdollisuus lyödä läpi, jolloin voin myös kieltää merkin. Pieniin lyönteihin on aina kaksi eri vaihtoehtoa olemassa vielä syötön noustessa.”

Suoritusten arviointi kuuluu olennaisena osana urheilemiseen. Pääsääntöisesti arviointi kohdistuu tekniikkaan, suoritusvarmuuteen tai lajitehokkuuteen liittyviin yksityiskohtiin. Pelitaktiikka voidaan arvioida joukkuekohtaisesti tai yksilölähtöisesti. Komulaisen yksi vahvuus on varmuudella se, että hän arvioi säännöllisesti omia lyöntivalintoja myös päätöksenteon näkökulmasta.

”Kyllä arvioin jokaisen lyöntivuoron. Kun valmistautuminen on ollut kunnollista, niin en tarvitse arviointiin apuja. Kyselen joskus kuitenkin palojen jälkeen, oliko vastustaja tällä kertaa parempi vai mitä tilanteessa oikein tapahtui.”

”Vääriä päätöksiä tulee harvoin, mutta ehkäpä osaamiseni ja menestymiseni syy on se, että silloin kun se tulee, harmitus on todella kova.”

Kysymykseen, arvioi, miksi tämä toimintatapa toimii sinulla, oli vastaus yksinkertainen.

” Koska pesis on peli.”

4. Vinkkejä päätöksenteon harjoitteluun

4.1 Nuoret pelaajat

Sami Hyypiä Akatemian Pelaamisen perusvalmiudet – valmentajaseminaarissa Hans Lahti painottaa nuorten pelaajien kohdalla harjoittelun mielekkyyttä, aitoja oppimisympäristöjä sekä virikkeellisyttä. Näin harjoittelusta tulee motivoivaa ja opittujen suoritusten painuminen pitkäkestoiseen muistiin tehostuu. (Lahti 2014)

Pesäpallon sisäpelin harjoitteluun neuvot nuorille pelaajille Komulainen tiivistää kolmeksi kohdaksi. Kaikissa kohdissa korostuu pelaajan itseohjautuvuus. Laatu on kokonaisvaltaista läsnäoloa tekemisessä, ei pelkästään ”aivotonta” fyysisten suoritusten toistamista.

1. Mieti, mitä teet, kun olet harjoituksissa, mikä tilanne sinulla on, kun olet lyömässä?”

2. Arvioi mielessä, miksi onnistuin tai miksi en onnistunut.”

3. Katso pelejä, mieti, miksi joku onnistuu tai saa helpon vaihdon.”

4.2 Valmentajat

Suuntana Superpesis- pelaajapolun tavoitteena on edistää valmentajien osaamista sekä ymmärrystä. Pesiskouluikäisen valmentaminen on lapsen huomioimista, jatkuvaa arviointia sekä ymmärrystä siitä, minkälaisilla opetusmenetelmillä – ja järjestelyillä päästään riittäviin toistomääriin. Toistomäärät ovat puolestaan avain onnistumisen tunteen saavuttamiseksi. (Suuntana Superpesis – pelaajapolku 2015.)

Komulaisen ajatukset päätöksenteon harjoittamiseen pesiskoululaisen valmentajille tiivistyvät yksilöllisyyteen.

1. Anna vastuu pelaajalle.

2. Anna yksilöllinen palaute, koska lapset ovat eri tasolla päätöksenteon harjoittelussa.

3. Kysy oikeita kysymyksiä.

4. Paljon pelejä, luo sellaisia harjoituksia, joissa pitää tehdä päätöksiä, koska taidot karttuvat harjoittelun avulla.

5. Ole kärsivällinen.

Onkin ensiarvoisen tärkeää huomioida, että vain kehittämällä lasten yksilöllisiä ominaisuuksia voidaan parantaa pysyvästi joukkueen osaamista. Nokkelien joukkuetaktiikoiden avulla voidaan saavuttaa pikavoittoja, mutta kärsivällisyyden avulla pitkäkestoisia oppimistuloksia.

5. POHDINTAA

Lajinkehittämistyön tekemisen lähtökohdat olivat optimaaliset. Haastateltavan myötämielisyys ja innokkuus tarjosivat oivallisen tilaisuuden tarttua aihepiiriin.

”Kerron kaiken sen minkä tiedän, kunhan osaat vain kysyä.”

Täten päätöksenteon tutkimiseen teemahaastattelu oli luonnollinen valinta, koska sen keskeisin tavoite on tuottaa kokemukseen pohjautuvaa tietoa. Tavoite, että haastateltavan ajatusten avulla voidaan syventää valtakunnallista pesäpallo-osaamista, täyttyi mitä todennäköisemmin.

Toinen luotettavuuden arviointiin vaikuttava tekijä lajinkehittämistyön lähtökohtana oli teoreettinen viitekehys. Omien valmentajavuosien aikana Systeminen oppimiskäsitys on muokannut konkreettisesti ratkaisuja arkityössä. Täten oli hyvin luonnollista valita myös tämän työn tausta-ajatukseksi Järvilehdon näkemykset oppimisesta, jossa korostuu ympäristön merkitys sekä havainnointi yksittäisen ärsykkeen odottamisen sijasta. (Järvilehto 2006, Nissinen 2007)

Oppia, oivalluksia tai lisääntyntä ymmärrystä, mitä lajinkehittämistyön tekeminen tuotti?

On palattava peruskysymyksien äärelle. Suunnittelu, toteutus ja arviointi – mantrat ovat tuttuja

opettajakoulutuksien ajoilta. Eikä niitä tunnu pääsevän karkuun tässäkään kohti omaa oppimispolkua. Hänelle onnistumiset eivät ole tulleet sattumalta, vaan huolellisen työn seurauksena toiminnan kaikilla eri tasoilla.

Komulaisen ajatukset viestivät kokonaisuuden tarkasta hallinasta. Tavoite konkretisoituu toiminnaksi kaikilla arjen eri tasoilla. Oma-aloitteisen suunnittelun, toteutuksen ja arvioinnin mahdollistavat itselle toimivaksi muokkautuneet toimintamallit sekä kokonaisvaltainen havainnointi. (Kalaja, 2009)

Täten pesäpallon pelaaminen ei suorittamista. Peli on kokonaisvaltaisesti läsnä.

Suunnittelu

"Pohjana tälle on tarkka tuntuma, mitä tarvitsen pelissä. Olen aina käyttänyt paljon aikaa siihen, että minulla säilyy tuntuma, mitä lyönnejä tarvitaan. Analysoin peliä ja mm. seuraan toisia samantyyllisiä pelaajia, minkälaisilla lyönneillä he onnistuvat."

Toteutus

"Minulla on aina olemassa kovanlyönnin vaihtoehto, takaraivossa täytyy myös jumputtaa mahdollisuus lyödä läpi, jolloin voin myös kieltää merkin. Pieniin lyönneihin on aina kaksi eri vaihtoehtoa olemassa vielä syötön noustessa."

Arviointi

"Kyllä arvioin jokaisen lyöntivuoron. Vääriä päätöksiä tulee harvoin, mutta ehkäpä osaamiseni ja menestymiseni syy on se, että silloin kun se tulee, harmitus on todella kova."

Päätöksenteon tutkiminen osana peliä on mielenkiintoista. Tulevaisuudessa aihepiiriä kannattaa lähestyä tutkimalla muistin merkitys osana päätöksentekoa ja sitä myötä myös pelitaitoa. Useammassakin tutkimuksessa nousi esille, kuinka suuria yksilöllisiä eroja on muistissa. Hyödyntääkö ainoastaan lyhytkestoista muistia, jolloin tilanteet toistuvat aina "uusina" vai kykeneekö yksilö siirtämään tilanteita ja tapahtumia pitkäkestoiseen muistiin?

Toinen mielenkiintoinen näkökulma päätöksenteon tutkimisessa on kasvojen menettämisen pelko

tai uskalluksen puute – millä nimellä sitä haluaa kutsuttavan. Tällöin päätöksenteko ei pohjautu pelkästään havainnointiin, vaan siihen vaikuttaa hyvinkin monimuotoiset yksilön henkilöhistoriaan liittyvät tapahtumat ja syy-seuraussuhteet. Tästä lähtökohdasta tutkittaessa päätöksentekoa olisi mielenkiintoista kyetä vertailemaan joukkueen ilmapiirin näkökulmasta. Tällöin yksilön psyykeen merkitys olisi ainoastaan yksi tekijä osana kokonaisuutta. Vaikka peli on henki ja elämä, onko se henki ja elämä?

Viimeinen lause olkoon työn tekijän tiivistys, miten onnistuminen on todennäköisempää.

Kyky keskittyä olennaiseen sekä poimia pieniä vihjeitä aikaisessa vaiheessa, jolloin päätöksenteko on nopeaa ja kivutonta.

Lähteet:

Blomqvist M. 1997. (Luettu 20.3.2015 osoitteessa
<https://jyx.jyu.fi/dspace/bitstream/handle/123456789/9397/162.pdf?sequence=1>)

Farrow D. 2012. (Katsottu 1.12.2014 osoitteessa
<http://www.iihce.fi/suomeksi/Seminaarit/IIHFCoachingSymposiumHelsinki2012/tabid/3040/Default.aspx>)

Jaakkola T, Sääkslahti A. & Liukkonen J. 2009. Liikunnallinen lahjakkuus koulun näkökulmasta.
(Luettu 26.3.2015 http://www.edu.fi/download/139289_Liikunnallinen_lahjakkuus.pdf)

Järvilehto T. 1994. Systeminen oppimiskäsitys. (Luettu 1.4.2015 osoitteessa
<http://wwwedu oulu.fi/homepage/tjarvile/lue279.htm>)

Järvilehto T. 2006. What is motor learning? (Luettu 14.1.2008 osoitteessa <http://cc oulu.fi/-tjarvile/motor.doc>)

Kajala S. 2009. (Luettu 20.12.2014 osoitteessa
http://www.innosport.fi/promo/Taidon_oppiminen_ja_opettaminen-Sami_Kalaja_1osa.pdf)

Lahti H. 2014. (Luettu 26.3.2015
<http://www.samihyypiaakatemia.fi/ajankohtaista/getfile.php?file=223>)

Nissinen M. 2007. How is it actually possible to learn basic skills of finnish baseball? (Luettu 2.2.2008 osoitteessa <http://www.kajaaninyliopistokeskus oulu.fi/is-center/julkaisut/konferenssi/Anticipation%20in%20ball%20games.pdf>)

Suuntana Superpesis - pelaajapolku 2015. (Luettu 1.4.2015 osoitteessa <http://pesis-fi-bin.directo.fi/@Bin/0c6cd4b83a2153ea50889d563244246b/1427969266/application/pdf/15183259/SUUNTANA%20SUPERPESIS%20koko%20versio.pdf>)